

TA ILUZE, ŽE DŮM STOJÍ

Když celé město tak, jak je, uvědomilo se nahnané
do transportu, a když teď letí

a všechny debaty, údivy, chechot i pláč slily se
v zakvílení, jež rozřízlo vzduch a spadlo o tóninu
níž, aby se v koridoru vitálních žil vyladilo na střet
s protivehiklem,

je nejvyšší čas vypadnout.

Vzít schody po sedmi nebo jinak proskočit strachem
jako sklem, a přesně v mžiku mezi nebem a zemí
příčinu zavětřit, pustit poslední iluzi, že nás drží
ruka komplice.

Pak se zvednout, dobelhat zpátky domů a v pokoře
na stropě ložnice vyhlížet konečnou.